

Úvod

Každému se někdy v životě stane, že se mu jaksi vytratí smysl toho, proč ráno vstát, jít do práce a vydělávat tam peníze, když je stejně utratí za auto, jídlo, oblečení, aby vlastně zase mohl chodit do práce a tak stále dokola.

To dření s ranním vstáváním, prokousáváním se za volantem tmavými rány, někdy se sněhem, deštěm a mlhou, ke křeslu u počítače... Zde mne čekala hromada mailů, ve kterých se různí lidé ve firmě ptali, proč ještě není to a ono, a trvalo mi dvě hodiny, než jsem těmto šéfům a mistrům odepsal, aby nevázlo ve firmě to hlavní, totiž komunikace. Pak člověk pracoval do oběda, no a po obědě... nemusím snad vysvětlovat, kolik toho vymyslí najedený konstruktér. Námaha spojená s tímto způsobem žití mi připadla jako velmi neúměrná k životní radosti, která z toho plynula.

Před dvěma roky jsem si dělal ignaciánská cvičení s Františkem Líznou, který se rok předtím vrátil z Compostely. To byl asi první impulz uvažovat o „pořádné změně“. Protože jsem měl silné pouto k domu, kde bydlím, rozhodl jsem se provést některé životní kroky, které mne posunuly dál, než jsem mohl dohlédnout. První byla výpověď z práce. Pak cesta na Ukrajinu, práce na domě, které trvaly pětkrát déle, než jsem měl původně v úmyslu.

Proč jsem učinil rozhodnutí jít do San Giovanni? Na rozdíl od sv. Jakuba byl pro mne otec Pio někdo blízký. Určitě hrálo roli i to, že on si vybral mne.

Jinak bych asi nejen nevyšel, ale ani nedošel. Jak se totiž blížil termín odchodu, který se třikrát změnil, nějak se chuť vytrácela. Dopoledne ve středu jsem si už vyloženě nadával, že to přece nevzdám ještě před začátkem. Emoce nebudu rozepisovat, kdo něco takového zažil, ten to zná, kdo ne, ten nepochopí.

Tyto zápisky jsem psal po večerech nebo při odpočinku. Nic jsem z nich nevynechal, jen, podle svého úsudku, občas něco doplnil – kurzívou. Co jsem nechtěl do nich zaznamenat, nezapsal jsem už po cestě. Zásahů, kde jsem někde přehodil slovo nebo upravil větu, je minimum. 99 % textu je původních. Proto se vám může zdát, že ráno vidím věci jinak než večer, ale to je ono poutní vidění. Kéž vám tyto postřehy poutníka dodají odvalu „vyjít ze svého lidu, ze svého domu a ze svého příbuzenstva...“ (Gen 12,1)

Předmluva k druhému vydání

Od putování s otcem Piem za zády uteče letos deset let. Rok po pouti jsem trávil po brigádách, nějaký měsíc jsem pracoval při trapistickém klášteře Nový Dvůr, pak putoval ve třech lidech znovu do Mariazell a následně sám do Itálie – toto putování bych nazval spíše antipoutí – bylo to mé paličaté třítydenní utíkání a skončilo tím, že mi Pán milostivě ukázal, že se mám vrátit, a já to naštěstí pochopil.

Následující tři akademické roky jsem válčil – hlavně sám se sebou – v olomouckém semináři. V akademickém roce 2011/2012 jsem odjel na studijní pobyt Erasmus do belgické Lovaně. Byl to rok užitečný – získal jsem odstup a nadhled. Poté jsem dva akademické roky v Olomouci doháněl studia a psal práci na téma *Fenoménní východního poutníka v české duchovní literatuře* (neboli *Hledání ruského poutníka na Západě*) – tedy kladl jsem si otázky, co je to pouť, kdo je to poutník a zda existuje něco jako poutnická spiritualita.

Přes prázdniny jsem opět pracoval či putoval na místa, jako je Litmanová – Częstochowa 2009, Litmanová – Provodov a Ravenna – Loreto 2010, Trnava – Turzovka 2012, Radhošť – Velehrad, pouť za umělce 2013.

V roce 2014 jsem byl vysvěcen na jáhna a vyslán na pomoc k ruce spirituálovi otcí Martinovi na Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. Rok následující jsem byl vysvěcen na kněze a stal jsem se kaplanem u Panny Marie v Kroměříži a učil se sloužit s otcem Vítem H.

V roce 2015 mne Pán skrze kolegu Tomáše povolal na pouť do Číhošti. Šlo nás pět. Jednu noc jsme spali u zdi kostela v Chornicích. A v roce následujícím jsem se díky Boží prozřetelnosti stal jeho nehodným správcem a rovněž tak administrátorem v Jevíčku a navíc k tomu kaplanem pro mládež v našem děkanátu. Náš Pán tak opět projevil Svůj smysl pro humor. Vzhledem k tomu, že současně se změnou působiště jsem byl „uzemněn“ plicní embolií, nezbylo mi než začít putovat více vnitřně, to se nakonec nutně stává každému, kdo chce kráčet s otcem Piem.

Ať pro vás, vážený čtenáři, nejsou tyto řádky pouze virtuálním broušením vašich podrážek, ale dotkne se vás skrze „nachozené“ kilometry i závan Božího Duha a zatoužíte vyjít do *zaslíbené země* sami.

1. den | Středa 13. 6. 2007

Tak už su v bytě u nyní bývalého spolupracovníka Tomáše, *tedy v Uherském Brodě*. Pizza byla dobrá, nohy bolí tak akorát.

Start na Provodově u Zlína v 16.00 byl dost dobrý. Přijel sem trochu se zpožděním otec Ivan F. (někdo před něho zaparkoval auto, tak nemohl odjet), obrousil mne (*pro neznalé: vyzpovídal*) a požehnal mi na cestu. Byl tam se mnou Marcel s rodinou, Robert, Anička z Bohuslavic + Kristýna, Blaženka, Leoš Hrdlička, pan Pala, paní Faldíková, no a maminka s dědou.

V dešti jsem šel na Pradliska, modlil jsem se pokání a za všechny přítomné.

V Ludkovicích jsem sundal pláštěnku a dál polykal kilometry. V Brodě-Těšově si mne vyfotil Skaut (*můj bývalý spolupracovník*), došel jsem sem po půl osmé. Dal jsem si sprchu a šli jsme na večeři, Tomáš K. zval, budu muset za něho též prosit. Doufám, že to bude jen lepší.

Kilometry: 20 km

2. den | Čtvrtek 14. 6. 2007

(*psáno 15. 6. – píšu za včerejšek, kdy na to nebyly podmínky*)

Včerejšek byl velmi zásadní na události a zkušenosti. Vyrazil jsem v 7.45 z Brodu na Vlčnov a Hluk. Před Hlukem mi zastavil řezník a chtěl mne svézt. Jako

správný hrdina jsem odmítl, takže byl trochu zklamaný, chtěl mne vzít až k Antonínkovi nad Blatnicí. Říkal, že čas takto ušetřený mohu využít jinde, ani tím mne neobměkčil...

Hluk se velmi vlekl, řezník mne ještě jednou vyhledal a dal mi dolary pro otce Pia. Také mi dal vizitku a klobásky. Přišly vhod, měl jsem už hlad. Do Ostrožské Lhoty jsem šel po státní silnici, až pak jsem si všiml, že dole vede turistická stezka. Když jsem vyrazil ze hřbitova, zhruba ve dvanáct hodin nad Antonínkem zahřmělo, zablýsklo se a začala bouřka, takové krupobití jsem ještě na vlastní kůži nezažil. Nahoru jsem dorazil hodně mokrý i přes pláštěnku. Službu konající dobrovolník mi uvařil kafe a umožnil se převléct.

Hovořil jsem s ním asi do 15 hodin, to už se hnala druhá bouřka. Stihl jsem seběhnout do Blatnice a schovat se do hospody. Místní starousedlík mne pozval na pivo. Směrem na Veselí jsem vyrazil ke čtvrté hodině odpolední. Tento úsek byl úmorňný – není tam krajnice, v dále hřmělo. V jednom okamžiku mne zarazil skřek za zády, otočil jsem se a na krajnici za mnou stál na zadních tlapkách křeček v pozici útočícího medvěda a cenil na mne zuby. Když jsem neutekl a sahal pro foťák, zmizel ve vysoké trávě. Do Veselí jsem došel akorát na mši svatou v 18 hod. Pak jsem povečeřel a vydal se dále. Nikde jsem nenašel vhodný přístřešek, piaristé byli v půl desáté ve Strážnici také nedobytní, nakonec jsem si ustlal pod oknem pohřebního ústavu tamtéž. Spánek byl špatný, protože buď mi byla zima, nebo ve spacá-

ku horko, a místo nebylo příliš dobře zvolené. Příště musím nocleh vyhledat dřív a pečlivě.

Kilometry: 31 km, celkem 51 km

3. den | Pátek 15. 6. 2007

(psáno reálně v 10.00)

Ráno jsem vyrazil ve 4.20. Do Petrova jsem dorazil před pátou, měl jsem žízeň už od večera. Jedna paní mi poradila, abych si zajel vlakem do Strážnice do bufetu na autobusové nádraží. Poslechl jsem, takže již v 5.25 jsem byl po snídani a jel vlakem zpátky do Petrova. Po široké a stereotypní silnici na Hodonín jsem došel do vesnice Rohatec, kde už asi 2 hodiny ležím. Budu muset pokračovat. Protože jsem nevyspaný a je horko, nechce se mi skoro vůbec, mám poráženeckou náladu. Ale aspoň mám již všechno suché.

Kilometry: 11 km

(psáno v 18.00)

Sedím v Moravské Nové Vsi před kostelem a bráním se spánku, protože v 19.00 má být mše sv.

Potom co jsem v 10 hod. vyrazil, jsem po půl kilometru v Rohatci padl do hospody a dal si meníčko – vývar a holandský řízek – chuťově nic moc, ale psychicky mne to postavilo na nohy. I přes bolest kotníku a zvláštní pocity mezi půlkami i po Ondřejově masti (puchýř na pravém palci jsem ošetřil čtverečky a je v pohodě) jsem vyrazil do Hodonína.

Po cestě mne většinou chrání stromy, takže se těch 35 °C dá vydržet. Na začátku Hodonína jdu ke třešním

na druhé straně a už tam stojí človíček, kterého zajímá podobizna na mém batohu. Vše vysvětluji a on se představuje jako pastor apoštolské církve v Hodoníně a zve mne po návratu podat svědectví k nim do sboru. V dobré náladě překulhávám Hodonín. Jeden strejda, *když viděl moji „brutálně“ svižnou chůzi*, mne povzbuzuje: „Ty boty ale umí chodit rychle!“ Vyrážím směrem na Mikulčice. Už z dálky je vidět těžažská věž na uhlí a posouvají tam vlak.

Jeden odpočinek a postupuju dál. Navštívil jsem faru a farář mne poslal do ubytovny, která je plná. Uvidím, co dál.

Kilometry: 29 km, celkem 80 km

(psáno ráno v Hruškách)

Farář utekl, ještě než jsem se ho optal na sprchu, ale zato se mne přišla zeptat paní, odkud jsem atd. Pověděl jsem jí to a požádal ji o sprchování. Nebyl problém, bylo to i s večeří a dobrým rozhovorem s jejím manželem u vína. Pak jsem vyrazil směrem na Hrušky a u potoka v pohodě přespal. Bylo to skvělé zakončení úmorného dne.

4. den | Sobota 16. 6. 2007

Teď sedím v Hruškách na zastávce a nechávám schnout pláštěnku, asi bude celý den pod mrakem. Dobrá nálada, kotník pobolívá. Namazal jsem si ho Veralgelem. Zjistil jsem, že nemám mobil, vyzývám sv. Antonína a vracím se zpět na nocležiště. Není tu, vracím se tedy až do Moravské Nové Vsi, tempo mám

dobré a během chůze si postupně uvědomím, že je asi v kufru auta, ve kterém mi vezli batoh. Tušení bylo správné, byla tam i propiska.

Zpět už mne elán opouští – jdu trasu potřetí a podruhé ve stejném směru. V Hruškách jsem v 9.45. V obchodě kupuju minerálku a zapíjím třeshně, které byly po cestě a byly dobré. Zatužuju rohlíky se salámem. Vyrážím na Břeclav, jde se dobře, ale dvakrát během půl hodiny vidím Břeclav 5 km, a to mne utlumí. Na benzínce dávám kafe a jdu dál. Rozhoduju se pro krátký odpočinek u kostela. Po půl hodině je to ještě horší. Naštěstí na sídlišti na Valtické ulici mají Kozel za 15, který zřejmě upraví metabolismus, a 8 km do Valtic hezky uteče, i když jsem na radu místního pivaře šel kilometr navíc lesem, ale buzo-la vše napravila. V lese jsem potkal dvě děvčata asi dvanáctiletá, která mi řekla, že Valtice jsou město, ale neví, kde to je. Po kilometru jsem potkal čtrnáctiletého kluka, který byl uprostřed lesa na kole – směr tipl dobře (byl stejný jako ten můj). V místní restauraci Albego jsem si dopřál oběd ve 3 hodiny za 200 Kč i s pitím a zjistil jsem, že mi asi žaludek hubne! Protože palačinku s povídky sypanou mákem jsem nemohl dojest – vše bylo vynikající.

Telefonicky jsem se spojil s místním knězem a jel jsem s ním na mši s nedělní platností do vesnice Sedlec (15 lidí). Hovořili jsme o typech dovolených, které upřednostňujeme, on autem, které má klimatizaci, aby se nepotil. Hodně mi připomněl Maxima (*kněze působícího v Podkrkonoší a vážícího cca 175 kg*), ale v jiné váhové kategorii (o 50 kilo míň). Nabídl mi

ubytování v chodbě kláštera u milosrdných bratří, kde je sám nouzově ubytován. Faru má v rekonstrukci. Jsem osprchovaný, věci vyprané a můžu jít spát. Dnes jsem ušel 19 km + 6 km za mobilem. Počasí bylo dobré – vítr, ale slunce a teplo akorát. Hospodine, díky za vše. Do Rakouska mám 2 km.

Kilometry: 19 km + 6 km za mobilem, celkem 101 km

5. den | Neděle 17. 6. 2007

(psáno 20.20)

Jsem po jídle a zachráněn! Ale jak to začalo?

V 6 hodin jsem vstal, sbalil věci a telefonoval s maminkou. Jel jsem s otcem Jiřím do Hlohovce na mši

Na chodbě bývalého kláštera Milosrdných bratří jsem sbíral energii pro další kilometry v Rakousku.

Do Rakouska mi zbývá dvacet pět kroků.

– epizoda s posunutím začátku mše o prázdninách na 11.00. Jediná ženská v kostele křičela, že k tomu není důvod, že mše na 10 hodin je dobrá. Lidé potom říkali, že její děcka ještě spí doma. Otec Jiří pak říkal, že studoval s otcem Vaďurou. Po mši mi ještě dal finanční dárek a vydobyl jsem si požehnání. Vzal jsem batoh na záda, koupil margotku a tři rohlíky a vyrazil na hranici. Mají tam dvě stanoviště, ve 12 h. jsem míjel kostel v Herrnbaumgartenu a na konci dědiny jsem podlehl krizi z horka. Vytáhl jsem prádlo na sluníčko, aby se sušilo, natáhl se na karimatku a zaháněl mravence. Po druhé hodině mne svědomí vyhnalo kupředu. Poysdorfem jsem profrčel, a pak jsem měl čím dál větší žízeň až do Staatz, kde mi dobrý muž daroval láhev vody. Tu jsem vypil na třešně, které jsem potkal po cestě a zalepil si s nimi pusou. Poslal mne dál do vesnice Wultendorf, kde jsem se dopil i dojedl – vše

za dobré ceny, stálo to 8 eur, ale byl jsem pak v klidu a plný chuti jít dál. Teď vyřáším hledat nocleh. Bohu díky, myslel jsem, že se nedožiju večera.

Kilometry: 32 + 1 na vyhlídku, celkem 134 km – 8 € večeře

6. den | Pondělí 18. 6. 2007

Toto píšu tři kilometry před Hollabrunnem. Je třeba se vrátit ke včerejšku. Sytý Josef totiž hladovému Josefovi nevěří. Šlo o to, že ty třešně před Staatz mně zcela jistě zachránily život, už jsem sotva motal nohama. A ten litr třešní jsem vypotil na tom kilometru do kopce na Staatz, kde jsem zjistil, že je taky vše zavřené. Chci zde přiblížit náladu, kdy už člověk propadá do beznaděje a jde prosit do baráku o vodu a dostane celou flašku „zadara“. A pak sedí ve stínu, skoro celou ji vypije a blahorečí všem svatým, co zná, a určitě s ním také jdou. A ten Wultendorf mne dostal jak se patří. Já jsem totiž hned na začátku podle plánu vyrazil doleva do kopce, protože tam měl být hotel. Byl tam sice nápis „Friedhof“ (*hřbitov*) – což jsem si přeložil jako něco smaženého. Na kopci jsem zjistil, že je tam lavička a posekaný plácek, čili piknik plac... no, po návratu k tabuli (asi 20 min. kulhání) jsem zjistil, že z hladu jsem se špatně zorientoval a hotel je na opačném konci dědiny. Enom půl dalšího kilometru byly „búdy“ čili chalúčky se sklepama, ale většinou asi nepoužívané. Vinice byly hodně kolem Poysdorfu, ale tady už bylo spíš obilí. No, a tak jsem se plazil přes dě-

dinu, až jsem narazil na ten šenk, kde dělali studené talěrky a bylo víno a nealko. To aby člověk pochopil, co je to za stav po 10 hodinách na silnici a sluníčku, to pak vypadá člověk pro neznalého jak napitý, protože když se nesoustředí, metrový chodník mu stačí taktak! Dnes kvůli mně zastavil (14.00) jeden kamion a ptal se mě, co mi je, tak jsem mu vesele odpověděl: „*Alles gute.*“

Dneska jsem se probudil v 5.30 v tom minilesíku, co jsem odsud večer vyhnal srnčí, které rozzlobeně troubilo, a byl jsem zpocený a ne moc dobře vyspaný. Bylo mi horko a budili mne komáři. První vesnička byla Ungerdorf, obchod žádný nebo mimo hlavní cestu. Až v půl osmé v Unterstinkenbrunnu po 7 km kupuju jogurt, housky a litr polotučného mléka a jeden tvarohový šáteček + 1,5 l minerálky za 4 eura a jdu snídat na lavičku. S odhodláním vyrážím dále, vesničky jsou většinou po 2 nebo 3 km, ale tempo se mi nedaří udržet. Po třetí pořádně odpadnu na půl hodiny v Dürnleis a znovu v Nappersdorfu. Chvilí tam ležím a přemýšlím, co se bude dít dál, kotník bolí jak hlupý. Mažu ho Veralem (ale moc to nepomáhá...) a po další půl hodině pokračuju až do Roggendorfu, tam usedám do kostela (zřejmě poutní místo) a prosím Marii o záchranu. Po chvíli narazím na třešně a pojím, vodu už nemám 5 km a nikoho nepotkávám. Dalšíh 5 km do Aspersdorfu výborně ubíhá, vše pobolívá provozně, dělám i fotky větrné elektrárny a celkem v pohodě se rozhlížím po nějakém obchodě. Naproti kostelu vidím cosi jako kiosk, a tak jdu blíž, vidím tam sedět rodinku a kafe, vodu

Ve stínu bylo přes 30 stupňů – to nevlévá poutníkovi chuť kráčet.

mi poskytují, kafe taky. Ukazuju na mapě, kam jdu. Oni na mne mluví německy, já anglicky a dobře si rozumíme, jenom větu, kdy jsem vyrazil, jsem nerozuměl. Skvělí lidé, balím darovanou vodu a na jejich radu jdu po turistické silnici do Hollabrunnu, kde nacházím ve stínu lavičku, tak dávám sušit věci a odpočívám a píšu.

Krajina je mírně zvlněná, ale na obzoru přibývá lesa, bude to, doufám, mým směrem.

Do Hollabrunnu přicházím o půl sedmé ke kostelu a jdu dovnitř. Potkávám otce Franka Pfeiffera, ptám se na mši a po odkazu na zítřejší v 7.00 se ptám na nocleh pro poutníky. Hovoří plyně anglicky, vede mne do farního centra, paní mě hned vede do mého pokoje a ukazuje koupelnu a WC. Jsem pozván na večeři, peru a hledím do italštiny. Spím na zemi, abych se nekrčil v posteli.